

νώσκη, εἶνε τὰ ἐξῆς. Ὁ Ἀντίχριστος προΐσταται τοῦ νῦν συστήματος τῆς πολιτείας, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς ἐκκλησίας· οἱ αὐτοκράτορες, οἱ κυβερνήται καὶ οἱ διοικηταὶ εἶνε ὑπηρεταὶ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ θρησκευτικὴ λειτουργία, τὰ μυστήρια, αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ εὐτελίζουσι τὴν ἀληθινὴν πίστιν. Αἱ προσευχαὶ πρέπει νὰ λέγονται ἐν ἀπορρήτῳ, ἄνευ τυπικῆς τιнос τελετῆς. Ὁ γάμος εἶνε θανάσιμον ἁμάρτημα· πρέπει νὰ συνοικῇ τις μετὰ γυναικὸς ἄνευ γάμου, διότι οἱ νόμοι δὲν ἐγράφησαν διὰ τοὺς δικαίους. Κατὰ ταῦτα οἱ αἵρετισταὶ οὗτοι ἄρνουνται τὴν οἰκονομίαν, εὐθὺς δὲ ὡς προσέλθωσιν εἰς τὴν αἵρεσιν αὐτῶν δύο σύζυγοι, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἀποξενούνται ἀλλήλων καὶ ἀποχωρίζονται. Οἱ φυγάδες περιπλανῶνται διηνεκῶς ἄνευ ὀνόματος καὶ διέρχονται τὸν βίον αὐτῶν ἐν ταῖς δρυμοῖς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν ταῖς εἰρκαταῖς, ὅταν περιπίπτωσιν εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας. Ζῶντες ἔξω τῆς κοινωνίας καὶ τῶν νόμων, τάσσοντες δ' ἑαυτοὺς ὑπεράνω πάντων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ νομίζουσι ἑαυτοὺς «ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, στρατιώτας τοῦ Χριστοῦ» καὶ πιστεύουσιν, ὅτι δὲν ὑπόκεινται εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἀνθρωπίνης ἠθικῆς. Διὰ τοῦτο τὰ ἐγκλήματα, αἱ κλοπαί, οἱ φόνοι καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν εἶνε σπάνια παρ' αὐτοῖς. Οἱ φυγάδες διαφέρουσι τῶν πλείστων ἄλλων αἵρετιστῶν Ῥώσων κατὰ τὴν ἀκολασίαν. Αἱ πλείσται μικροτυρίαι αὐτῶν τούτων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐμφανίζουσιν, ὅτι πάντες μὲν οἱ αἵρετισταὶ, ἰδίᾳ δὲ αἱ νεκνίδες εἰσὶν ἀκολαστότατοι. Οἱ φυγάδες περιπλανῶνται ἀπανταχοῦ μετὰ τῶν γυναικῶν, μετ' ὧν συζῶσιν. Ἐπειδὴ δ' ἐν τῷ νομαδικῷ τούτῳ βίῳ τὰ τέκνα εἶνε ἄχθος ἐγκαταλείπονται ταῦτα πολλὰκις ἢ ἀποκτείνονται· δι' ὃ αἱ ἐκτρώσεις παρ' αὐτοῖς εἶνε συχναί.

Ἡ ἰδέα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀπελευθερωθέντος ἐκ τοῦ ἄδου τῷ χιλιостῷ ἔτει μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ εἶνε κατ' αὐτοὺς ἐνσεσαρκωμένη ἐν τῷ σώματι τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ῥωσσίας, οἵτινες ἔχουσιν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης τὴν ἐξουσίαν. Πᾶσα κυβέρνησις εἶνε ἡ προσωποποίησις τοῦ Ἀντιχρίστου. Οἱ πράκτορες τῶν νόμων εἶνε οἱ θεράποντες αὐτοῦ, ὁ δὲ ὑπακούειν εἰς τοὺς νόμους εἶνε αἵρετικὸς. Νομίζουσι τὴν ἀπογραφὴν καὶ τὰ διαβατήρια οἰονεὶ παγῖδα ἱσταμένην κατ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Ἀντιχρίστου ἵνα συλλαμβάνῃ τὸ πλῆθος εἰς τὰ δίκτυα καὶ ὑπάγῃ αὐτὸ εἰς δουλείαν. Οἱ αἵρετισταὶ οὗτοι φέρουσι παράδοξόν τινα εἰκόνα, ἐν ἣ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας εἰκονίζεται ἐν σχήματι Ἀντιχρίστου φέρων τὸ στέμμα καὶ τὴν ἀλουργίδα, τοῦ Σατανᾶ προσάγοντος αὐτῷ πῶς καὶ λέγοντος «Ἔσο ὁ ἐκτελεστής τῆς θελήσεώς μου·» παρὰ δὲ τῷ αὐτοκράτορι εἰκονίζεται ἡ ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν σχήματι διεφθαρμένης γυναικὸς.

Ταῦτα εἶνε τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς σπουδαϊστοῦ τῶν μυστηριακῶν αἱρέσεων· αὕτη εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ῥεῖθρον, ἐνθα συρρέουσι πάντα τὰ ἀσταθῆ στοιχεῖα τοῦ λαοῦ, πάντες οἱ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς δυσηρεστημένοι, πάντες τέλος οἱ ἀδυνατούντες νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς τὸ νῦν κρατοῦν πολιτικὸν καὶ θρησκευτικὸν σύστημα. Σημειωτέον δέ, ὅτι ἡ αἵρεσις αὕτη αὐξάνεται καὶ προκόπτει ἐπὶ τῶν ταραχῶδων χρόνων, μειοῦται δὲ ὅταν ἡ χώρα ἄγῃ ἡσυχίαν. Οὕτως ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ αἰῶνος τούτου ἐπὶ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ναπολέοντος, ὅτε οἱ Ῥῶσοι ἐκινδύνουν καὶ ἠγωνίζοντο ματαίως νὰ διαρρήξωσι τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας, ἡ αἵρεσις τῶν φυγάδων διεδόθη ταχέως· προκάψασα ὕστερον κατὰ τὰ ἔτη 1840 καὶ 1850, ὀλίγῳ πρὸ τῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν δούλων. Λαμβάνει δὲ αὕτη καὶ σήμερον ἔτι ἐπίδοσιν, ἂν καὶ ἀπέβαλέ πως τὸν μυστηριακὸν χαρακτῆρα καὶ ἐγκατέλιπε κατὰ μικρὸν τὴν συγγεράν ἰδέαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

(Ἔπεται συνεχεία.)

Ο ΟΘΕΛΛΟΣ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλ.Ξ. Δουμά πατρός.)

Α'

Ὁ Ῥοσσίνης ἀφίκετο εἰς Νεάπολιν, προηγηθείσης τῆς μεγάλης φήμης του. Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον συνήντησε κατερχόμενος τοῦ ὀχήματος ἦτο ὁ κ. Βαρβάκις, ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τοῦ Ἀγίου Καρόλου. Οὗτος ὑπέδεχθη τὸν Ῥοσσίνην μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν καιρὸν νὰ προχωρήσῃ βῆμα ἢ νὰ προσφέρῃ λέξιν·

— Ἔχω τρεῖς προτάσεις νὰ σοῦ κάμω, εἶπε, καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ μου ἀρνηθῇς καμμίαν.

— Λέγε, ἀπεκρίθη ὁ Ῥοσσίνης μὲ τὸ οἰκεῖον αὐτῷ πονηρὸν μειδίαμα.

— Σοῦ προσφέρω τὸ μέγαρόν μου διὰ σέ καὶ τὴν ἀκολουθίαν σου.

— Δέχομαι.

— Σοῦ προσφέρω τὴν τράπεζάν μου διὰ σέ καὶ τοὺς φίλους σου.

— Δέχομαι.

— Σοῦ προτείνω νὰ γράψῃς ἐν μελόδραμα δι' ἐμέ καὶ τὸ θέατρόν μου.

— Δὲν δέχομαι.

— Πῶς! ἀρνεῖσαι νὰ ἐργασθῇς δι' ἐμέ;

— Οὕτε διὰ σέ, οὕτε δι' ἄλλον. Δὲν θὰ γράψω πλέον μουσικὴν.

— Εἰσαι τρελλός, φίλε μου.

— Τὸ ἀπεφάσισα.

— Καί τί ἤλθες λοιπὸν νὰ κάμῃς εἰς τὴν Νεάπολιν;

— Ἦλθα νὰ φάγω μακαρόνια καὶ παγωτά.
Τὰ ἀγαπῶ πολὺ.

— Θὰ παραγγείλω παγωτά εἰς τὸν ζαχαρο-
πλάστην μου, ὅστις εἶναι ὁ πρῶτος τῆς Νεαπό-
λεως, ἐγὼ δὲ ὁ ἴδιος θὰ σοῦ μαγειρεύσω μακρό-
νια καὶ θὰ γλύψῃς καὶ τὰ δάκτυλά σου.

— Διάβολε! αὐτὸ εἶναι τοβαρόν.

— Ἀλλὰ θὰ μοῦ δώσης εἰς ἀντάλλαγμα ἓν
μελόδραμα;

— Θὰ ἰδωμεν.

— Σοῦ δίδω καιρὸν ἓνα μῆνα, δύο μῆνας, ἕξ
μῆνας, ὅσον καιρὸν θέλεις.

— Καλὰ. Μετὰ ἕξ μῆνας.

— Σύμφωνοι.

Β'

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐσπέρας τὸ μέγαρον τοῦ Βαρ-
βάγια διετέθη ὑπὲρ τοῦ Ῥοσσίνη. Ὁ κτήτωρ ἐ-
ξηφανίσθη ἐντελῶς, καὶ ὁ ἐνδοξος μουσικοδιδα-
σκαλος ἦτο ἐντελῶς κύριος ὡς ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ.
Πάντας τοὺς φίλους ἢ τοὺς γνωρίζουσιν ἀπλῶς
τοὺς ὁποίους συνήντα καθ' ὁδόν, τοὺς ἐκάλει εἰς
τὴν τράπεζαν τοῦ Βαρβάγια, καὶ τοὺς εἰστία
μετ' ἐξαίρετόν χάριτος. Ἐνίοτε παρεπονεῖτο ὅτι
δὲν εὕρισκεν ἀρκετοὺς φίλους ἵνα τοὺς καλῇ εἰς
τὰ δεῖπνα τοῦ ξενίζοντος αὐτόν, διότι μόλις κα-
τῶρθον νὰ ἔχῃ συνδείπνους δώδεκα ἢ δέκα πέντε,
κατὰ τὰς ἀτυχεῖς ἡμέρας.

Ὁ Βαρβάγιας, ἐμμένων εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ὁ-
ποῖον ἀνέλαβεν, ἐφεύρισκε καθ' ἐκάστην νέα ὄψα,
ἐκένωνε τὰς παλαιότερας φιάλας τῆς οἶναποθή-
κης του, καὶ ἐδεξιόυτο πάντας τοὺς ἀγνώστους
τοὺς ὁποίους ὁ Ῥοσσίνης εὐηρεστεῖτο νὰ καλῇ,
ὡς ἂν ἦσαν οἱ ἄριστοι πατρικοὶ τοῦ φίλοι. Μό-
νον περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, ἀφελῶς, μετὰ λε-
πτότητος καὶ μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, ἔρ-
ριπτε κατὰ τὰ ἐπιδόρπια καμμίαν λέξιν περὶ τοῦ
μελοδράματος καὶ περὶ τῆς προσδοκωμένης λαμ-
πρᾶς ἐπιτυχίας του.

Ἀλλὰ παρὰ τὰς ῥητορικὰς προφυλάξεις τοῦ
ἀξιοτίμου διευθυντοῦ ἐν τῇ ὑπομνήσει πρὸς τὸν
ξένον αὐτοῦ τῆς ὀφειλῆς του, αἱ ὀλίγαι αὗται
λέξεις παρήγον ἐπὶ τοῦ μουσικοδιδασκάλου τὴν
αὐτὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν καὶ αἱ τρεῖς τρομε-
ραὶ λέξεις τοῦ δείπνου τοῦ Βαλθάσαρ. Ἐντεῦθεν
ὁ Βαρβάγιας, οὐτινος ἡ παρουσία ἦτο ἀνεκτὴ
ἕως τότε, παρεκλήθη εὐγενῶς ὑπὸ τοῦ Ῥοσσίνη
νὰ μὴ ἐμφανίζηται κατὰ τὰ ἐπιδόρπια.

Γ'

Ἐντούτοις οἱ μῆνες παρήρχοντο, τὸ κείμενον
τοῦ μελοδράματος (libretto) εἶχε τελειώσει πρὸ
πολλοῦ, ἀλλ' οὐδὲν σημείον ἤλεγχεν ὅτι ὁ Ῥοσ-
σίνης ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ. Τὰ δεῖπνα διεδέ-
χοντο αἱ ἐκδρομαὶ εἰς τὰς ἐξοχάς. Ἡ θήρα, ἡ
ἀλιεία, ἡ ἵππασία διεδέχοντο τοὺς περιπάτους,

καὶ τοὺτους ἡ ἀνάπαυσις τοῦ εὐγενοῦς διδασκά-
λου. Ἀλλ' οὐδὲ λόγος περὶ μελοποιίας. Ὁ Βαρ-
βάγιας ἠσθάνετο εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας ἐξάψεις
μανίας, νευρικὰς ταρχαῖας, ἐπιθυμίας ἀκατασχέ-
τους νὰ ἔλθῃ εἰς ῥῆξιν. Ἀλλὰ συνεκρατεῖτο, διό-
τι ὑπὲρ πάντα ἄλλον εἶχε πίστιν εἰς τὴν ἀπαρά-
μιλλον μεγαλοφυΐαν τοῦ Ῥοσσίνη.

Ὁ Βαρβάγιας ἐτήρησε σιγὴν ἐπὶ πέντε μῆνας
μετὰ παραδειγματικῆς ἐγκρατερήσεως. Ἀλλὰ,
τὴν πρωΐαν τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἔκτου μῆ-
νός, βλέπων ὅτι δὲν ὑπελείπετο καιρὸς, ἔσυρε
τὸν Ῥοσσίνην κατὰ μέρος καὶ εἶπεν αὐτῷ·

— Ἡξεύρεις, ἀγαπητέ, ὅτι μόλις σοῦ μένουν
εἴκοσι ἐννέα ἡμέραι μέχρι τῆς ὠρισμένης προ-
θεσμίας;

— Ποίαις προθεσμίαις; εἶπεν ὁ Ῥοσσίνης ἔκ-
πληκτος, ὡς ἄνθρωπος εἰς ὃν ἀποτεινόμεν ἐρώτη-
σιν ἀκατανόητον, ἐκλαβόντες αὐτὸν ἀντὶ ἄλλου.

— Τῆς 30 μαΐου.

— Τῆς 30 μαΐου;

Ὁ αὐτὸς μορφασμός.

— Δὲν μοῦ ὑπεσχέθης ἐν νέον μελόδραμα ὅ-
πως ἀναβιβασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν ἡμέραν
ἐκείνην.

— Ἄ! ὑπεσχέθην;

— Τί, κάμνεις τὸν ἐκπεπληγμένον! ἀνέκραξεν
ὁ διευθυντής, οὐτινος ἐξηντλήθη ἡ ὑπομονή. Ἀ-
νέμεινα ἕως σήμερον ἐλπίζων εἰς τὴν μεγαλο-
φυΐαν σου καὶ εἰς τὴν ἐκτακτὸν εὐκολίαν, ἣν ὁ
Θεὸς σοῦ ἐχάρισεν. Ἦδη, μοῦ εἶναι ἀδύνατον
νὰ περιμείνω περισσότερον. Θέλω τὸ μελόδρα-
μά μου.

— Δὲν ἔμποροῦμεν νὰ διορθώσωμεν κανὲν πα-
λαιὸν μελόδραμα καὶ νὰ μεταβάλωμεν τὸν
τίτλον;

— Τί λέγεις; Καὶ οἱ αἰδοὶ τοὺς ὁποίους ἐμί-
σθωσα εἰδικῶς διὰ νέον μελόδραμα!

— Νὰ τοὺς ἐπιβάλῃς πρόστιμον.

— Καὶ τὸ κοινόν;

— Νὰ κλείσης τὸ θέατρον.

— Καὶ ὁ βασιλεὺς;

— Νὰ παραιτηθῇς.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὀρθὰ μέχρι τινός. Ἀλλὰ,
ἂν οἱ αἰδοὶ, τὸ κοινόν καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς δὲν
δύνανται νὰ μὲ βιάσωσι νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχε-
σίν μου, ἐδῶσα τὸν λόγον μου, Κύριε, καὶ ὁ Δο-
μένικος Βαρβάγιας οὐδέποτε ἕως τώρα ἠθέλητε
τὸν λόγον τῆς τιμῆς του.

— Τότε, διαφέρει.

— Λοιπόν, μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἀρχίσῃς
αὐριο;

— Αὐριο εἶναι ἀδύνατον, διότι θὰ ὑπάγω νὰ
ἀλειύσω εἰς τὸ Φουζάρο.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Βαρβάγιας, ἂς μὴ κάμω-
μεν πλέον λόγον περὶ τούτου. Θὰ σκεφθῶ τί πρέ-
πει νὰ κάμω.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Δ'

Τὴν ἐσπέραν ὁ Ῥοσσίνης ἐδείπνησε μὲ πολλὴν ὀρεξὶν λησμονήσας τὴν πρωϊνὴν φιλονεικίαν. Ἀποσυρόμενος δὲ εἰς τὰ δώματά του, εἶπεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ πολὺ πρωΐ ὅπως ὑπάγῃ εἰς Φουζάρο. Μετὰ ταῦτα ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου.

Τὴν ἐπαύριον, οἱ πεντακόσιοι κώδωνες τῆς εὐτυχοῦς ταύτης πόλεως ἐσήμαινον τὴν μεσημβρίαν, ὁ δὲ ὑπηρετὴς τοῦ Ῥοσσίνης δὲν εἶχεν ἐξυπνήσει τὸν κύριόν του. Ὁ Ῥοσσίνης ἐξυπνήσας αἰφνιδίως ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔσυρε τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος. Ἀλλὰ τὸ σχοινίον ἔμεινεν εἰς τὴν χειρὰ του.

Ἠγέρθη καὶ ἀνοίξας τὸ πρὸς τὴν αὐλὴν παράθυρον ἐκάλεσε τὸν ὑπηρετὴν· ἀλλὰ τὸ μέγαρον ἦτο σιωπηλὸν ὡς σεράγιον.

Ἔσεισε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του· ἡ θύρα ἔμεινεν ἀδιάσειστος, διότι ἦτο κλειστὴ ἔξωθεν.

Τότε ὁ Ῥοσσίνης, ἐπανελθὼν εἰς τὸ παράθυρον τῆς αὐλῆς, ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ ζητῶν βοήθειαν, κατὰ τῆς προδοσίας, κατὰ τῆς ἐνέδρας! Ἀλλὰ δὲν ἔσχε κἄν τὴν παρηγορίαν νὰ ἀπαντήσῃ ἡ ἡχώ εἰς τὰ παράπονά του, διότι τὸ μέγαρον Βαρβάγια εἶναι τὸ μάλιστα ἄψοφον τοῦ κόσμου.

Ἐν μόνον μέσον ἀπέμενεν εἰς αὐτόν· νὰ πηδήσῃ ἐκ τοῦ τετάρτου ὀρόφου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν πρὸς τιμὴν τοῦ Ῥοσσίνης, ὅτι ἡ ιδέα αὕτη δὲν ἐπῆλθεν εἰς αὐτόν.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἐπεφάνη ὀνυκτικὸς σκούφος τοῦ Βαρβάγια εἰς τὸ παράθυρον τοῦ τρίτου ὀρόφου. Ὁ Ῥοσσίνης, ὅστις ἔμεινεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἐσκέφθη νὰ ρίψῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βαρβάγια κέραμον, ἀλλ' ἠρκέσθη νὰ τὸν φορτώσῃ μὲ βλασφημίας.

— Ἀγαπᾶτε τίποτε; ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς μὲ μελιχίον φωνήν.

— Θέλω νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν στιγμὴν.

— Θὰ ἐξέλθητε ὅταν τὸ μελόδραμά σας τελειώσῃ.

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι παραβίασις τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας.

— Παραβίασις ἢ μή, δὲν ἠξεύρω· ἀλλὰ μοῦ χρειάζεται τὸ μελόδραμά μου.

— Θὰ παραπονεθῶ εἰς ὅλους τοὺς καλλιτέχνας καὶ θὰ ἴδωμεν.

— Θὰ τοῖς ἐπιβάλω πρόστιμον.

— Θὰ γνωρίσω τὴν πρᾶξίν σου εἰς τὸ κοινόν.

— Θὰ κλείσω τὸ θέατρον.

— Θὰ ὑπάγω μέχρι τοῦ βασιλέως.

— Θὰ παραιτηθῶ.

Ὁ Ῥοσσίνης ἐνόησεν ὅτι εἶχε συλληφθῇ εἰς τὴν ἰδίαν του παγίδα. Ἐπομένως ὡς ἀνὴρ οὐ-

χὶ ἐκ τῶν κοινῶν ἀλλάξας τρόπους καὶ τόνον, ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἡσύχου·

— Δέχομαι τὸν ἀστείον ἄνευ νὰ ὀργισθῶ, ἀλλὰ δύναμαι νὰ μάθω πότε θὰ ἀφεθῶ ἐλεύθερος;

— Ὅταν θὰ μοῦ δοθῇ ἡ τελευταία σκηνὴ τοῦ μελοδράματος, ἀπήντησεν ὁ Βαρβάγιας χαίρων.

— Καλά. Στείλε ἀπόψε νὰ λάβῃς τὴν εἰσαγωγὴν.

Ε'

Τὸ ἐσπέρας ἐπεδόθη εἰς τὸν Βαρβάγιαν τετράδιον μουσικοῦ χάρτου ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένον μεγάλοις γράμμασιν: *Εἰσαγωγή εἰς τὸν Ὁθέλλου.*

Ἡ αἴθουσα τοῦ Βαρβάγια ἦτο πλήρης ὀνομαστῶν μουσικῶν ὅτε ἔλαβε τὴν πρώτην ἀποστολὴν τοῦ αἰχμαλώτου του. Ἀμέσως ἐμελετήθη ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὸ νέον ἀριστούργημα, καὶ πάντες συνεφώνησαν ὅτι ὁ Ῥοσσίνης δὲν ἦτο ἄνθρωπος, ἀλλ' ὅτι, ὡς ὁ Θεός, ἐδημιούργει ἀπόνως καὶ διὰ μόνης τῆς βουλήσεως. Ὁ Βαρβάγιας, ὃν ἡ χαρὰ καθίστη σχεδὸν παράφρονα, ἤρπασε τὸ χειρόγραφον ἐκ τῶν χειρῶν τῶν θαυμαστῶν καὶ τὸ ἀπέστειλεν εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς. Τὴν ἐπαύριον ἔλαβε δεῦτερον τετράδιον ἐφ' οὗ ἀνέγινωσκε: *Πρώτη πρᾶξις τοῦ Ὁθέλλου.* Τὸ νέον τοῦτο τετράδιον ἀπεστάλη ὁμοίως εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁλόκληρος ὁ Ὁθέλλος ἦτο ἕτοιμος.

Ὁ διευθυντὴς δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν χαράν του. Ἐνηγκαλίσθη τὸν Ῥοσσίνην, τῷ ἐζήτησε συγγνώμην δι' ὅτι ἐπράξε πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του παριστάμενος εἰς τὰς μελέτας.

— Θὰ ἰδῶ ὁ ἴδιος τοὺς αἰδούς, ἀπήντησεν ὁ Ῥοσσίνης ἀδιαφόρως, καὶ θὰ τοὺς ἀκούσω, τοὺς δὲ κυρίους μουσικοὺς τῆς ὀρχήστρας θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ τοὺς δεχθῶ παρ' ἐμοί.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, νὰ συνεννηθῇς μετ' αὐτῶν. Ἡ παρουσία μου δὲν εἶναι ἀναγκαίη, θὰ θαυμάσω δὲ τὸ ἀριστούργημά σου κατὰ τὴν γενικὴν προμελέτην. Σὲ παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ με συγχωρήσῃς διὰ τὸν τρόπον μου.

— Οὔτε λέξιν περὶ τούτου πλέον διότι θὰ θυμώσω.

— Λοιπόν, σύμφωνοι, θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὴν γενικὴν προμελέτην;

— Μάλιστα.

Σ'

Τέλος ἔφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς γενικῆς δοκιμασίας. Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς περιφημοῦ 30 μαΐου, ἣτις εἶχε στοιχίσει τόσας ἀγωνίας εἰς τὸν Βαρβάγιαν. Οἱ αἰδοὶ ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των, οἱ μου-

σικοί εἰς τὴν ὀρχήστραν, ὁ δὲ Ῥοσσίνης ἐκάθισεν πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Κυρίαί τινες καὶ κύριοι προνομιοῦχοι κατεῖχον τὰ ἐγγὺς τῆς σκηνῆς θεωρεῖα, ὁ δὲ Βαρβάγιας, παιδρὸς καὶ θριαμβεύων, ἔτριβε τὰς χεῖρας καὶ ἐθημάτιζε συρίζων ἐν τῷ θεάτρῳ του.

Ἐμελψαν πρῶτον τὴν εἰσαγωγὴν. Τὰ χειροκροτήματα διέσεισαν τοὺς θόλους τοῦ Ἀγίου Καρόλου. Ὁ Ῥοσσίνης ἠγέρθη καὶ ἔχαιρέτισεν.

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ὁ Βαρβάγιας. Ἄς ἀκούσωμεν τώρα τὴν μονωδίαν τοῦ ὄξυφωνοῦ.

Ὁ Ῥοσσίνης ἐκάθισεν πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, πάντες ἐσιώπησαν, ὁ πρῶτος βιολιστὴς ὕψωσε τὸ δοξάριον, καὶ ἐπανήρχισαν τὴν εἰσαγωγὴν. Αἱ αὐταὶ χειροκροτήσεις, ζωηρότεραι ἀκόμη, εἰ δυνατόν, ἐπανελήφθησαν μετὰ τὸ τέλος τῆς εἰσαγωγῆς.

Ὁ Ῥοσσίνης ἠγέρθη καὶ ἔχαιρέτισε.

— Εὐγε! Εὐγε! ἐπανελάθεν ὁ Βαρβάγιας. Ἄς ἀκούσωμεν καὶ τὴν μονωδίαν τώρα.

Ἡ ὀρχήστρα ἐπανήρχισε τὴν εἰσαγωγὴν.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Βαρβάγιας, εἶναι θαυμάσια βεβαίως, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μείνωμεν ἐδῶ ἕως αὐρίου. Ἐμπρός, τὴν μονωδίαν.

Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ διευθυντοῦ, ἡ ὀρχήστρα ἐξηκολούθει τὴν εἰσαγωγὴν. Ὁ Βαρβάγιας ὥρμησε κατὰ τοῦ πρώτου βιολιστοῦ, καὶ ἀρπάσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμόν, τῷ ἐφώναξεν εἰς τὸ οὖς.

— Μὰ τί διάβολον ἔπαθες νὰ παίξης μίαν ὥραν τὰ ἴδια;

— Παίζομεν ὅ,τι μᾶς ἔδωσαν, ἀπεκρίθη οὗτος ψυχρῶς.

— Ἀλλὰ στρέψε λοιπὸν τὸ φύλλον, ἀνόητε!

— Εἰς μάτην τὸ στρέφω, τὸ τετράδιον δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς εἰσαγωγῆς.

— Πῶς! μόνον τὴν εἰσαγωγὴν περιέχει! ἀνέφωνησεν ὁ διευθυντὴς ὠχρίων. Αὐτὸ εἶναι ἀπάτη.

Ὁ Ῥοσσίνης ἠγέρθη καὶ ἔχαιρέτισε.

Ἄλλ' ὁ Βαρβάγιας ἔπесεν ἐπὶ ἔδρας ἀκίνητος. Ἡ ὑψίφωνος, ὁ ὄξυφωνος, πάντες τὸν περιεκύκλωσαν. Ἐπὶ μικρὸν ἐπίστευσαν ὅτι εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας.

Ὁ Ῥοσσίνης λυπούμενος διὰ τὸν ἀστεϊσμόν του, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν μετὰ εὐλικρινοῦς ἀνησυχίας.

Ἄλλ' ὡς τὸν εἶδεν, ὁ Βαρβάγιας ἀνepήδησεν ὡς λέων καὶ ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ.

— Ἐξῶ ἀπ' ἐδῶ, προδότα, ἢ θὰ κάμω καμμίαν τρέλλαν!

— Ἡσύχασε, ἡσύχασε, εἶπεν ὁ Ῥοσσίνης μειδιῶν, ἅς ἴδωμεν, δὲν ὑπάρχει θεραπεία;

— Τί θεραπεία, δῆμιε; αὐρίον εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης παραστάσεως.

— Ἄν ἡ ὑψίφωνος ἡσθένει; ἐπιθύρῃσεν ὁ Ῥοσσίνης εἰς τὸ οὖς τοῦ Βαρβάγια.

— Ἀδύνατον, ἀπήντησεν οὗτος ἐπίσης ταπεινῇ τῇ φωνῇ, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἐπισύρῃ καθ' ἑαυτῆς τὴν ὀργὴν καὶ τὰ λεμόνια τοῦ κοινοῦ.

— Ἄν τὴν παρακαλέσῃς ὀλίγον;

— Εἶναι ἀνωφελές. Δὲν γνωρίζεις τὴν Κολμπράν.

— Ἐνόμιζα ὅτι εὕρισκεσο εἰς φιλικωτέρας σχέσεις μετ' αὐτῆς.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ δοκιμάσω ἐγώ;

— Κάμε ὅ,τι θέλεις· ἀλλὰ σέ λέγω ὅτι θὰ χάσῃς τὸν καιρὸν σου.

— Ἰσως.

Τὴν ἐπαύριον ἀνηγγέλλετο εἰς τὸ κοινὸν τῆς Νεαπόλεως ὅτι ἡ πρώτη παραστάσις τοῦ Ὁθέλλου ἀνεβλήθη ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ἀδιαθεσίᾳ τῆς πρώτης ὑψίφωνου.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀνεβιδάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Ὁθέλλος.

Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει τὸ μελόδραμα τοῦτο ὥστε οὐδὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν. Ὀκτὼ ἡμέραι ἤρκεσαν εἰς τὸν Ῥοσσίνην ἵνα ἐπισκιάσῃ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Σαίξπηρ.

Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αὐλαίας, ὁ Βαρβάγιας, ἀνεζήτηε πανταχοῦ τὸν Ῥοσσίνην ἵνα τὸν ἐναγκαλισθῇ, ἀλλ' οὗτος, ὑπέικων πάντως εἰς τὴν ἐμπέπουσαν εἰς τοὺς θριαμβεύοντας μετριοφροσύνην, εἶχεν ἀποφύγει τὰς ἐπευφημίας τοῦ πλήθους.

Ζ'

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Δομένικος Βαρβάγιας ἐκάλεσε τὸν ὑποβολέα του, ὅστις κατεῖχε παρ' αὐτῷ καὶ θέσιν θαλαμηπόλου, ἵνα τὸν ἐνδύσῃ, διότι ἔσπευδε νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν ξένον του τὰ συγχαρητήριά του.

Ὁ ὑποβολεὺς εἰσῆλθε.

— Πήγαινε νὰ παρακαλέσῃς τὸν Ῥοσσίνην νὰ καταβῇ, τῷ εἶπεν ὁ Βαρβάγιας.

— Ὁ Ῥοσσίνης ἀνεχώρησεν, ἀπεκρίθη ὁ ὑποβολεὺς.

— Πῶς, ἀνεχώρησε;

— Ἀνεχώρησε τὸ πρωὶ εἰς τὴν Βονωνίαν.

— Ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῇ τίποτε;

— Σᾶς ἄφηκε, κύριε, τοὺς χαιρετισμούς του.

— Τότε, πήγαινε νὰ παρακαλέσῃς τὴν Κολμπράν νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

— Τὴν Κολμπράν;

— Ναί, τὴν Κολμπράν· εἶσαι κωφὸς σήμερον;

— Νὰ μὲ συγχωρῇτε, ἀλλ' ἡ Κολμπράν ἀνεχώρησε.

— Ἀδύνατον!

— Ἀνεχώρησαν εἰς τὴν αὐτὴν ἄμαξαν.

— Τὴν ἀθλίαν!.. μὲ ἄφησε διὰ νὰ γείνη ἐρωμένη τοῦ Ῥοσσίν.

— Συγγνώμη, κύριε, τὴν ἐστεφανώθη.

— Ἐξεδικήθη! εἶπεν ὁ Βαρβάγιας.

Ἄρ. Β.